

ลักษณะการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความ ของนักศึกษาวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

สุภาวรัชต์ เฉลิมทรัพย์

อาจารย์

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

supawarat@gmail.com

รับบทความ: 15 กรกฎาคม 2563

แก้ไขบทความ: 17 กันยายน 2563

ตอบรับบทความ: 18 กันยายน 2563

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทยในด้านการใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้โวหารในการเขียนเรียงความของนักศึกษาวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ข้อมูลในการศึกษาวิจัยเรื่องนี้เป็นเรียงความของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทย 2 ปีการศึกษาที่ 2/2562 จำนวน 166 คน โดยกำหนดหัวข้อเรียงความคือ “อาชีพนักดนตรีกับสังคมไทย” และรวบรวมเรียงความได้ทั้งสิ้น 143 เรื่อง

ผลการศึกษาพบว่า ด้านการใช้คำมีการใช้ 9 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำภาษาพูด การเขียนสะกดคำผิด การใช้คำทับศัพท์ การใช้คำภาษาอังกฤษ การใช้คำพ้อง การใช้อำนาจ การใช้คำสแลง การใช้คำผิดความหมาย และการใช้

คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน ด้านการใช้ประโยคมีการใช้ 3 ลักษณะ ได้แก่ การเรียบเรียงประโยคในการเขียนอย่างสมบูรณ์และไม่สมบูรณ์ การใช้ประโยคที่เรียงคำหรือกลุ่มคำผิดตำแหน่ง และการใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ ด้านการใช้สำนวนโวหารในการเขียนมีการใช้โวหาร 5 ลักษณะคือ บรรยายโวหาร สาธกโวหาร อุปมาโวหาร เทศนาโวหาร และพรรณนาโวหาร

คำสำคัญ: การใช้ภาษาไทย, เรียงความ, อาชีพนักดนตรี, สังคมไทย

The Character of the Thai Usage in Essay Writing of Students at College of music, Mahidol University

Supawarat Chalermsub

Lecturer

College of music, Mahidol University

supawarat@gmail.com

Received: July 15, 2020

Revised: September 17, 2020

Accepted: September 18, 2020

Abstract

The purpose of this research was to study Thai language usage in terms of word usage, sentence structure and rhetorical modes in essay writing of students of the College of Music, Mahidol University. The data used in this study consisted of 143 essays of 166 students enrolled in the academic year 2/2019, where the essay subject was “Musician Career and Thai Society.”

From the research results, it was shown as follows: for word usage, there were 9 types of word usage employed by the students: spoken words, spelling mistakes, loan words, English words, redundancy, repetition, slang, wrong meaning

words and conflicting words. For sentences, there were 3 types of usage, complete and incomplete sentences, incorrect word orders, and sentences with foreign idiomatic expressions. For rhetorical modes in essay writing, there were 5 types of rhetoric modes including narrations, exemplifications, similes, instructions and descriptions.

Keywords: Thai language usage, Essay, Musician career, Thai society

บทนำ

การเขียนเป็นศาสตร์ของการสื่อสารประเภทหนึ่งที่สำคัญ และมักพบปัญหาเสมอ ทั้งปัญหาด้านไวยากรณ์ การใช้ถ้อยคำสำนวน การเขียนสะกดคำ การใช้คำที่ออกเสียงเดียวกันแต่เขียนได้หลายแบบและมีหลายความหมาย (กุหลาบ นัลลิกะมาศ และวิพุธ โสภวงศ์, 2524, น. 1)

ในด้านของสถาบันการศึกษาก็พบว่านักศึกษามีปัญหาทางด้านการเขียน ดังที่วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ (2538, น. 32) ได้กล่าวไว้ในหนังสือชุดความรู้ภาษาไทย “ปัญหาการใช้ภาษาไทยถึงขั้นวิกฤตจริงหรือ” ว่า

อาจารย์ที่อ่านรายงานหรืองานเขียนของนักศึกษา
ทั้งอาจารย์ที่สอนภาษาไทยและอาจารย์ที่สอนวิชาด้าน
อื่น ๆ ล้วนแต่มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าการ
เขียนของนักศึกษายังไม่เป็นที่น่าพอใจ นักศึกษายังไม่
สามารถเรียบเรียงประโยคและข้อความได้อย่างถูกต้อง
เหมาะสม อาจารย์ผู้อ่านข้อเขียนของนักศึกษาไม่สามารถ
เข้าใจหรือติดตามความคิดของนักศึกษาได้ตลอด

นอกจากนี้บทสัมภาษณ์ของเอื้อพงศ์ จตุรธำรง (2555, น. 4) อดีตผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายการศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล ได้กล่าวถึงปัญหาในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลไว้ในเอกสารประกอบการสอนวิชา ศศท 100 ศิลปะการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลว่า นักศึกษามักจะมีปัญหาในการเรียบเรียงภาษา กล่าวคือ เมื่ออาจารย์อ่านข้อสอบอัตนัยของนักศึกษาแล้วจะอ่านไม่รู้เรื่องเนื่องจากการเรียบเรียงภาษากวักไปวนมา และยิ่งในยุคดิจิทัลยิ่งพบปัญหาการคัดลอกข้อความจากหลาย ๆ เว็บไซต์มาลงในรายงาน โดยนักศึกษาไม่ได้เรียบเรียงใหม่ ทำให้เนื้อความไม่มีเอกภาพ ด้วยเหตุนี้จึงพบว่าสถาบันการศึกษายังพบปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักศึกษาเสมอ ซึ่งทักษะทางการเขียนเป็นสิ่งสำคัญที่นักศึกษาจำเป็นต้องใช้ในการเรียนวิชาต่าง ๆ รวมทั้งยังจำเป็นต้องใช้สำหรับการประกอบอาชีพในอนาคตด้วย

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่ามีการศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความคือ งานวิจัยของไพโรจน์ สุวรรณดี (2551) ที่ศึกษาลักษณะ

การใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียน โรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี ผลการศึกษาพบว่าด้านการใช้คำมี 17 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำธรรมดา การใช้คำขยาย การใช้คำเสริม การใช้คำเรียก-ร้อง การใช้คำตัด การใช้คำสามัญนามและอักษรย่อ การใช้คำไม่สุภาพ การใช้คำภาษาตลาด การใช้คำสแลง การใช้คำเฉพาะกลุ่ม การใช้คำทับศัพท์ การใช้คำที่มีความหมายโดยนัย การใช้คำที่ทักทาย การใช้คำเลียนเสียงพูด โดยพบข้อบกพร่อง 3 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำสะกด การใช้ตัวการันต์ และการใช้คำควบล้ำ ด้านการใช้ประโยคพบ 4 ประเภทคือ ประโยคสามัญ ประโยคผสม ประโยคซับซ้อน และประโยคเชื่อม โดยใช้สลับกันในการเขียนตามลักษณะของสาระที่ต้องการนำเสนอ ด้านการใช้โวหารมี 5 ลักษณะคือ บรรยายโวหาร พรรณาโวหาร เทศนาโวหาร สาธกโวหาร และอุปมาโวหาร ด้านการใช้สำนวนพบการใช้สำนวน 5 สำนวน

นอกจากนี้ยังพบงานวิจัยที่ศึกษาข้อบกพร่องของการเขียนภาษาไทย 2 เล่ม คือ งานวิจัยของจารุวรรณ จันทรคำ (2543) วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าข้อบกพร่องที่พบบ่อยที่สุดในแต่ละด้าน มีดังนี้ ด้านการใช้ภาษา ได้แก่ การเขียนคำผิด ด้านการผูกคำเป็นประโยค ได้แก่ การเขียนฉีกคำ ด้านการสะกดคำ ได้แก่ การเขียนวรรณยุกต์ผิด ด้านรูปแบบการเขียน พบว่านักเรียนกลุ่มสูง (ได้รับคะแนนสูง) เขียนครบ 3 ส่วน แต่ความยาวไม่เป็นสัดส่วนกัน และนักเรียนกลุ่มต่ำ (ได้รับคะแนนต่ำ) เขียนข้อความไม่เหมาะสมกับการเป็นคำนำหรือสรุป ด้านการสื่อความ ได้แก่ เขียนสื่อความได้แต่ไม่สอดคล้องกับภาพที่กำหนดให้ และด้านการลำดับความคิด ได้แก่ การเขียนเหตุการณ์ไม่ต่อเนื่อง ข้ำวกวน และงานวิจัยของฐานะมนตร์ กลิ่นจันทร์แดง (2555) ศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2552 ผลการศึกษาพบว่า ข้อผิดพลาดด้านอักขรวิธีมี 3 ประเภทคือ การสะกดการันต์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการเว้นวรรค ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำมี 4 ประเภทคือ การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำผิดหน้าที่ การใช้คำฟุ่มเฟือย และการใช้คำไม่เหมาะสมกับภาษาเขียน ข้อผิดพลาดด้านการใช้ประโยคมี 3 ประเภทคือ การใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์

การใช้ประโยคที่เรียงคำหรือกลุ่มคำผิดตำแหน่ง และการใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ โดยข้อผิดพลาดที่มีปริมาณมากที่สุดคือ การเว้นวรรค รองลงมาคือ การใช้คำฟุ่มเฟือยและการสะกดการันต์ตามลำดับ

ผู้วิจัยมีประสบการณ์การสอนหลายปี พบว่าลักษณะการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีทั้งที่สามารถใช้ภาษาไทยในการเขียนได้ดีและที่ยังมีข้อบกพร่องในการใช้ภาษา ซึ่งสอดคล้องกับปัญหาที่วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ และเอื้อพงศ์ จตุรธำรงได้กล่าวไว้ในข้างต้น ทั้งนี้ยังพบความแตกต่างด้วย กล่าวคือ นักศึกษาวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล จะใช้ 2 ภาษาในการสื่อสาร ได้แก่ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เนื่องจากอาจารย์ที่สอนจำนวนหนึ่งเป็นชาวต่างชาติ จึงส่งผลให้การใช้ภาษาของนักศึกษาจะคุ้นชินกับการใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งการใช้คำศัพท์และการสร้างประโยค ซึ่งอาจไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ไทย เกิดเป็นข้อบกพร่องในการใช้ภาษา หากปัญหาดังกล่าวไม่ได้รับการแก้ไขหรือให้ความเข้าใจที่ถูกต้องจะทำให้แก่นักศึกษานำไปใช้ในการเขียนต่อไปและไม่ทราบว่าตนมีปัญหาในการเขียน ด้วยเหตุนี้จึงเป็นแรงกระตุ้นให้ผู้ทำวิจัยต้องการศึกษว่านักศึกษาวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดลมีลักษณะการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความอย่างไรและพบข้อบกพร่องหรือไม่อย่างไร โดยพิจารณาทั้งด้านการใช้คำ เช่น การใช้คำตรงความหมาย การใช้คำภาษาอังกฤษ การสะกดคำ การใช้ประโยค เช่น การเรียงลำดับคำในประโยค การใช้สำนวนภาษาในการเขียน ทั้งนี้ผู้วิจัยจะพิจารณาการเลือกใช้โวหารในการเขียนของนักศึกษาด้วยว่า ในการเขียนเรียงความ 1 เรื่อง นักศึกษาเลือกใช้โวหารในการเขียนประเภทใดบ้าง ผู้วิจัยคาดว่าผลการวิจัยในครั้งนี้จะทำให้ทราบลักษณะการใช้ภาษาไทยในการเขียนและข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษา ซึ่งจะสามารถเป็นแนวทางสำหรับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพและหาแนวทางแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษาต่อไปได้

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

เพื่อศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทยในด้านการใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้โวหารในการเขียนเรียงความของนักศึกษาวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ขอบเขตการวิจัย

1. งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษา เก็บรวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลจากการเขียนเรียงความในรายวิชาภาษาไทย 2 ของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทย 2 ปีการศึกษาที่ 2/2562 เท่านั้น
2. เกณฑ์การคัดออกผู้เข้าร่วมวิจัย คือ การที่นักศึกษาที่ลาป่วย/ลาภิกในวันเก็บข้อมูลจึงไม่สามารถเข้าร่วมการวิจัยได้ จึงทำให้ผู้เข้าร่วมวิจัย 143 คน จากจำนวนนักศึกษาทั้งหมด 166 คน

กระบวนการวิจัย

1. ทบทวนวรรณกรรมด้านลักษณะการใช้ภาษาไทยและการเขียนเรียงความ
2. ผู้วิจัยกำหนดหัวข้อเรียงความคือ “อาชีพนักดนตรีกับสังคมไทย” ทั้งนี้ได้กำหนดเวลา 1 ชั่วโมง และให้เขียนด้วยความยาว 20-25 บรรทัด โดยใช้เวลาในคาบเรียนของวิชาภาษาไทย 2 ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้รับผิดชอบรายวิชา
3. การเก็บข้อมูลจากผลงานของนักศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะสอนหลักการเขียนเรียงความแก่นักศึกษาประมาณ 1 ชั่วโมง หลังจากนั้นจะชี้แจงแก่นักศึกษาว่าให้เขียนเรียงความตามหัวข้อที่ตั้งไว้
4. รวบรวมข้อมูลจากผลงานการเขียนเรียงความของนักศึกษา
5. ผู้วิจัยจะนำผลงานของนักศึกษามาวិเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความ
6. สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้ คือ แบบฟอร์มการเขียนเรียงความที่ระบุชื่อเรื่อง “อาชีพนักดนตรีกับสังคมไทย” และให้นักศึกษาเติมโวหารที่ใช้ในการเขียนเรียงความในตอนท้าย

นิยามศัพท์เฉพาะ

เรียงความ คือ ข้อความที่นำมาเรียบเรียงให้เป็นเรื่องราว โดยผู้เขียนได้แสดงออกซึ่งความรู้ ความคิด ความคิดเห็น ความรู้สึก ความเข้าใจของตนออกมาให้ผู้อ่านทราบและมืองค์ประกอบครบถ้วน คือ ชื่อเรื่อง ย่อหน้าคำนำ ย่อหน้าเนื้อเรื่อง และย่อหน้าสรุป ทั้งนี้ผู้เขียนจะต้องใช้ภาษาระดับทางการในการเขียนด้วย

สรุปผลการศึกษา

1. ลักษณะการใช้คำและข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความ

การวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาไทยเกี่ยวกับการใช้คำในการเขียนเรียงความของนักศึกษาวិทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบการใช้คำทั้งหมด 9 ลักษณะและพบข้อบกพร่องการใช้คำในบางลักษณะด้วย ดังนี้

1.1 การใช้คำภาษาพูด นักศึกษานิยมนำคำภาษาพูดมาใช้เขียนเรียงความเป็นจำนวนมากโดยไม่คำนึงถึงความเหมาะสม แม้ว่าผู้วิจัยจะเน้นย้ำถึงระดับภาษาในการเขียนเรียงความไว้แล้ว แต่นักศึกษาอาจไม่ตระหนักถึงความสำคัญเรื่องระดับภาษา ทำให้ไม่ใส่ใจ เพียงแต่ต้องการเขียนสิ่งที่ตนต้องการสื่อสารโดยไม่ได้กลั่นกรองให้เป็นภาษาเขียน ทั้งนี้สาเหตุอาจเกิดจากอิทธิพลของภาษาในชีวิตประจำวันที่นักศึกษาใช้ภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียนจนเคยชินจึงนำมาใช้ในงานเขียนของตน หรือนักศึกษาอาจแยกไม่ออกระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียนก็เป็นได้ โดยพบทั้งการใช้คำที่เขียนตามการออกเสียง เช่น “ก็ไม่ได้แย่ชะทีเดียว”(เสีย), “เค้ามีอิสระในทางความคิด”(เขา) การใช้คำสำหรับภาษาพูดโดยเฉพาะ เช่น “เกิดจากการใช้ของผิดกฎหมายกันนั้นแหละ”(เอง), “แถมยังได้คำจ้างเป็นคำตอบแทน”(ทั้ง) การใช้คำตัดสั้น เช่น “มีหลายมหาลัยที่เปิดสอนดนตรี”(มหาวิทยาลัย), “ตัดทอนมาแค่ประมาณ 30 วิ”(วินาที) การใช้คำเสริมเมื่อต้องการแสดงอารมณ์ ความรู้สึก เช่น “ไม่ว่าจะดูถูกอาชีพอะไรเลิกทำเถอะครับ”, “ค่านิยมของคนไทยที่เป็นแบบนี้ มันน่ากลัวจริง ๆ ค่ะ”

1.2 การเขียนสะกดคำผิด จากการศึกษาค้นพบว่า นักศึกษาเขียนสะกดคำผิดหลายประการ สาเหตุอาจเกิดจากปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่

1.2.1 การใช้แนวเทียบผิด นักศึกษาอาจนึกถึงคำที่มีรูปเขียนคล้าย

คลึงกันแล้วนำมาเขียนด้วยความเคยชินจึงทำให้สะกดผิด เช่นคำว่า “โอกาส” เทียบกับคำว่า “อากาศ” หรือ “ภาพยนตร์” เทียบกับคำว่า “รถยนต์” เป็นต้น

1.2.2 การเขียนตามการออกเสียง ส่วนมากคำที่พบเป็นคำที่อยู่ในวงการดนตรี เช่น คำว่า “กีตาร์” นักศึกษามักเขียนผิดเป็น “กิดาร์” โดยเติมรูปวรรณยุกต์โทตามการออกเสียง หรือคำว่า “วาทยกร” นักศึกษามักเขียนผิดเป็น “วาทยากร” โดยเติมสระอาเพื่อให้เสียงยาวตามการออกเสียง เป็นต้น

1.2.3 ความไม่รอบคอบในการทำงาน การเขียนเรียงความครั้งนี้มีข้อจำกัดด้านเวลา 1 ชั่วโมง นักศึกษาบางคนอาจเล่นเลอะ เร่งรีบเขียนและไม่ตรวจทานให้เรียบร้อย ทำให้เขียนตกหล่นหรือเลือกใช้ตัวอักษรผิด เช่น คำว่า “อาจจะ” นักศึกษาเขียน “จ” เพียงหนึ่งตัวเป็น “อาจจะ” เป็นต้น

1.2.4 การนำภาษาที่ใช้ในสื่อสังคมออนไลน์มาใช้ในการเขียนเรียงความ นักศึกษาอาจเคยชินกับการเขียนด้วยภาษาใช้ในสื่อสังคมออนไลน์จึงอาจเผลอนำมาใช้ในการเขียนเรียงความ เช่น คำว่า “จริง” นักศึกษาเขียนว่า “จิง” โดยการตัด “ร” เรือออกไปตามการเขียนที่เป็นภาษาที่ใช้เฉพาะกลุ่มวัยรุ่น

1.2.5 การไม่ทราบความหมายของคำ นักศึกษาอาจเขียนคำโดยไม่ทราบความหมายของคำทำให้รูปคำแตกต่างออกไป เช่นคำว่า “น่าสนใจ” นักศึกษาสะกดว่า “หน้าสนใจ” โดยที่นักศึกษาอาจไม่ทราบว่าคำว่า “น่า” และ “หน้า” มีความหมายแตกต่างกัน กล่าวคือ คำว่า “น่า” เป็นคำประกอบหน้ากริยาหมายความว่า ควร, ชวนให้, ทำให้อยากจะ และคำว่า “หน้า” หมายถึง ส่วนของศีรษะตั้งแต่หน้าผากลงมาถึงคาง

1.2.6 การไม่ทราบที่มาของคำ ตัวอย่างเช่น คำที่มาจากบาลีสันสกฤต นักศึกษาอาจไม่ทราบว่าคำใดเป็นคำบาลีสันสกฤตและไม่รู้หลักการเขียนคำสมาสจึงพบข้อผิดพลาด เช่นคำว่า “ทัศนคติ” นักศึกษาจะสะกดผิดเป็น “ทัศนะคติ” โดยให้ประวิสรรชนีย์ระหว่างคำซึ่งผิดหลักการสมาส เป็นต้น

1.3 การใช้คำทับศัพท์ จากการศึกษาพบว่านักศึกษาเขียนคำทับศัพท์จากคำภาษาอังกฤษปะปนในการเขียนเรียงความเป็นจำนวนมาก โดยพบว่า คำทับศัพท์ที่นักศึกษานำมาเขียนนั้นส่วนใหญ่เป็นคำทับศัพท์ด้านดนตรี สอดคล้องกับการเรียนในสาขาวิชาชีพของนักศึกษาที่มักใช้คำเหล่านี้เสมอในชีวิตประจำวัน จึงนำมาใช้ใน

การเขียนเรียงความ ตัวอย่างเช่น “ฉันชอบเปียโนจึงตัดสินใจเรียนเปียโน”, “ดนตรีมีหลากหลายแนวมากขึ้น เช่น แร็ป ฮิปฮอป”, “ต้องแข่งขันกับวงอื่น ๆ เพื่อที่จะออ디션ไปเล่นที่ร้านนั้น”

1.4 การใช้คำภาษาอังกฤษ จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาใช้คำภาษาอังกฤษโดยตรงปะปนในการเขียนเรียงความเป็นจำนวนมาก คำภาษาอังกฤษที่นักศึกษานำมาใช้มักจะเป็นชื่อเฉพาะหรือคำศัพท์เฉพาะทางด้านดนตรีที่เขียนด้วยคำภาษาอังกฤษแล้วสามารถสื่อสารได้ง่ายกว่าการเขียนเป็นคำทับศัพท์ เพราะคำเหล่านี้ปรากฏแพร่หลาย เข้าใจง่าย และพบเห็นได้ทั่วไป ทั้งนี้ผู้สอนดนตรีให้แก่นักศึกษามักเป็นชาวต่างชาติที่ใช้คำภาษาอังกฤษเป็นหลักในการสื่อสารกับนักศึกษา ซึ่งนักศึกษามักใช้คำเหล่านี้สื่อสารพูดคุยกันในชีวิตประจำวันด้วย จึงนับว่าเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ นักศึกษาจะนำคำเหล่านี้มาใช้ในงานเขียนของตนเอง ตัวอย่างเช่น “บางคนก็ไปเป็นครูตามโรงเรียนนอกระบบ เช่น Yamaha, Kpn”, “รายการโทรทัศน์เกี่ยวกับดนตรีมีเพิ่มมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็น The Voice Thailand, The Mask Singer หรือ The X Factor ที่ได้รับความนิยมในวงกว้าง,” “อาชีพนักดนตรีนั้นมีมากมาย...เช่น Sound design, Producer, Post Production, Sound Engineer, Film Score”

1.5 การใช้คำฟุ่มเฟือย จากการศึกษาพบว่า การเขียนเรียงความของนักศึกษาปรากฏการใช้คำฟุ่มเฟือย ซึ่งอาจเกิดจากการไม่ระมัดระวังเรื่องการเลือกใช้คำและไม่ทราบความหมายของคำ นักศึกษาจึงเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำที่มีความหมายซ้ำซ้อนกัน รวมทั้งอาจเกิดจากการที่นักศึกษาขาดทักษะในการใช้คำให้กะทัดรัด ทำให้เขียนคำเกินมาโดยไม่จำเป็น การใช้คำฟุ่มเฟือยพบ 2 ลักษณะ ดังนี้ การใช้คำเกินความจำเป็น เช่น “คนในสังคมมักพูดว่าตนเอง[มีความ]เปิดกว้างและเข้าใจถึงทุก ๆ คน”, “นักดนตรีต้องใช้ความคิด[ในการ]สร้างสรรค์ผลงานออกมา” และการใช้คำที่มีความหมายซ้ำซ้อนกัน เช่น “ไม่ค่อยได้รับการสนับสนุนจาก[ผู้มีอายุ]ผู้ใหญ่”, “วันไหนที่ไม่มีเวลาซ่อม[พอ]เท่าที่ควร”

1.6 การใช้การซ้ำคำ จากการศึกษาพบว่า นักศึกษามักเลือกใช้การซ้ำคำเพื่อต้องการเน้นย้ำสิ่งที่ตนต้องการจะสื่อสาร หรือเป็นประเด็นหลักที่ตนต้องการจะสื่อสารกับผู้อ่าน การใช้การซ้ำคำจึงเป็นสิ่งที่นักศึกษาตั้งใจเขียนซ้ำเพื่อเน้นให้เห็น

ความสำคัญของข้อความและข้อความที่ความต้องการจะสื่อสาร ทำให้ผู้อ่านสะดุดตา สะดุดใจ และสามารถจับความคิดสำคัญที่ต้องการนำเสนอได้ง่ายขึ้น เช่น “เสียงดนตรีนั้นมียุ่ทุกที่ ทุกเวลา และทุกช่วงสมัย”

1.7 การใช้คำสแลง จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาใช้คำสแลงในการเขียนเรียงความ โดยอาจเกิดจากความเคยชินของนักศึกษาที่ใช้คำเหล่านี้สื่อสารกันในกลุ่มของตนตามปกติในชีวิตประจำวันจึงพลอนำมาใช้และไม่ได้ตระหนักว่าคำเหล่านี้ไม่เหมาะสำหรับการนำมาใช้ในการเขียนโดยเฉพาะการเขียนเรียงความ ตัวอย่างเช่น “เนื้อหาเพลงมีความมั่งมั่ง” คำว่า “มั่งมั่ง” เป็นคำสแลงหมายถึงน่ารัก และนิยมใช้ในหมู่วัยรุ่นเมื่อต้องการเอ่ยถึงสิ่งที่น่ารัก น่าทะนุถนอม, “นักดนตรีในสังคมไทยมีภาพจำที่ดีขึ้นมากจากสมัยก่อน” คำว่า “ภาพจำ” เป็นคำสแลงหมายถึง สิ่งที่เป็นความคิดหรือภาพที่เป็นลักษณะเฉพาะของสิ่งนั้น ๆ เมื่อเอ่ยถึงนิยมใช้ในหมู่วัยรุ่นและได้รับความนิยมจากการนำมาใช้เป็นชื่อเพลงของป๊อปปองกูล

1.8 การใช้คำผิดความหมาย จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาเลือกใช้คำผิดความหมาย โดยอาจเกิดจากการที่นักศึกษาไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำหรือรู้ความหมายของคำไม่ถ่องแท้จึงนำมาใช้โดยไม่ทราบว่าคำนั้นไม่เหมาะสมกับเนื้อความในประโยค เช่น “นักดนตรีสามารถทำเศรษฐกิจให้ประเทศได้มากมาย” (รายได้), “ได้คำตอบแทนที่ไม่คู่ควรต่อความทุ่มเท” (คุ้ม/คุ้มค่า)

1.9 การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน จากการศึกษาพบว่านักศึกษามีการใช้คำที่ขัดแย้งกันในประโยค ทำให้ข้อความแปลกและสื่อความหมายสับสน ลักษณะเช่นนี้อาจเกิดจากการที่นักศึกษาสับสนในการเลือกใช้คำในการสื่อสารและไม่ได้ทบทวนการเขียนของตนว่าคำที่เขียนนั้นขัดแย้งกันหรือไม่ ตัวอย่างเช่น “นักดนตรีส่วนใหญ่ทุกคนมักได้รับคำพูดถูกเหยียดหยาม”

2. ลักษณะการใช้ประโยคและข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความ

การวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาไทยเกี่ยวกับการใช้ประโยคในการเขียนเรียงความของนักศึกษาวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบการใช้ประโยคทั้งหมด 3 ลักษณะและพบข้อบกพร่องการใช้ประโยคในบางลักษณะ ดังนี้

2.1 การเรียบเรียงประโยคในการเขียนอย่างสมบูรณ์และไม่สมบูรณ์ จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาเรียบเรียงประโยคในการเขียนอย่างสมบูรณ์ กล่าวคือ มีการเขียนประโยคที่ปรากฏทั้งภาคประธานและภาคแสดง เช่น “อาชีพนักดนตรี คือผู้สร้างความสุข” ประโยคนี้นี้ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ภาคประธานและภาคแสดง จำแนกได้คือ “อาชีพนักดนตรี” เป็นประธานของประโยค “คือ” เป็นกริยาของประโยค และ “ผู้สร้างความสุข” เป็นกรรมของประโยค ดังนั้นประโยคนี้นี้มีการเรียบเรียงได้อย่างสมบูรณ์

ทั้งนี้ยังพบการเรียบเรียงประโยคในการเขียนไม่สมบูรณ์ด้วย ซึ่งอาจเกิดจากการที่นักศึกษาได้รับอิทธิพลของภาษาพูดที่ตัดคำหรือละบทสำคัญในประโยคได้ เมื่อนักศึกษาเขียนตามภาษาพูดทำให้เกิดข้อผิดพลาดเรื่องการใช้ประโยคไม่สมบูรณ์ หรือนักศึกษาไม่เข้าใจหรือไม่คำนึงถึงโครงสร้างของประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ไทย รวมทั้งอาจเป็นเพราะความเลินเล่อของนักศึกษาที่ไม่ตรวจทานการเขียนจึงเขียนคำตกหล่น ทำให้ประโยคสื่อความไม่ชัดเจน ได้แก่ การขาดคำ เช่น “๑ คิดว่าอาชีพนักดนตรียังไม่ได้การยอมรับหรือการมองในแง่ดีสักเท่าไร” ประโยคนี้นักศึกษาคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของกริยา “คิด” เมื่อเติมคำ “ฉัน” หรือ “ผม” จะทำให้ความหมายของประโยคชัดเจนขึ้น “ถ้าไม่ได้เป็นศิลปินแล้ว นักดนตรีจะ ๑ รายได้จากการเป็นนักดนตรีได้น้อยมาก” ประโยคข้างต้นขาดคำกริยา “หา” ซึ่งเป็นกริยาของประธาน” หรือ “ถึงจะเป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง ๑ มีความสุขได้ตลอดเวลา” ประโยคข้างต้นขาดคำสันธาน “แต่” ที่เป็นองค์ประกอบของสันธานคู่ “ถึง...แต่”

2.2 การใช้ประโยคที่เรียงคำหรือกลุ่มคำผิดตำแหน่ง จากการศึกษาพบว่า นักศึกษามีการใช้ประโยคที่เรียงคำหรือกลุ่มคำผิดตำแหน่ง โดยอาจเกิดจากการที่นักศึกษาไม่รู้หรือไม่เข้าใจเรื่องโครงสร้างประโยคและการเรียงลำดับคำในประโยค รวมทั้งอาจเกิดจากความเลินเล่อ ไม่รอบคอบ โดยเร่งรีบเขียนและไม่ทบทวนการเขียนจึงเกิดข้อผิดพลาดขึ้น แบ่งเป็น 2 ประเภท ดังนี้ การเรียงคำผิดลำดับ เช่น “ในมุมมองอาชีพนักดนตรีตอนนี้ของผม” คำว่า “ตอนนี้” เป็นคำวิเศษณ์บอกเวลา มักจะใช้เขียนไว้ตอนต้นหรือท้ายประโยค และการวางส่วนขยายผิดที่ เช่น “สิ่งที่คนในสังคมมองส่วนใหญ่นั้น” คำว่า “ส่วนใหญ่” เป็นส่วนขยายประธาน

“คนในสังคม” ดังนั้นจึงควรนำส่วนขยายไว้หลังประธาน

2.3 การใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาใช้สำนวนภาษาต่างประเทศในการเขียนเป็นจำนวนมาก สาเหตุอาจเกิดจากการที่นักศึกษาค้นชินกับการใช้สำนวนภาษาต่างประเทศที่พบทั่วไปตามสื่อมวลชน ผวนวกกับวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ เป็นวิทยาลัยที่มีชาวต่างชาติเป็นจำนวนมากและคณาจารย์มักจะสำเร็จการศึกษาจากต่างประเทศอาจทำให้มีการใช้ประโยคสำนวนภาษาต่างประเทศในการสอน หรือใช้ประโยคสำนวนภาษาต่างประเทศในการถ่ายทอดให้นักศึกษาอ่านจากเอกสารประกอบการสอน ทำให้นักศึกษาค้นชินกับประโยคสำนวนภาษาต่างประเทศและนำมาใช้อย่างไม่ชัดเจน ทั้งนี้ นักศึกษาอาจไม่ทราบว่าลักษณะการเขียนดังกล่าวไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ไทย ดังนั้นเมื่อต้องเขียนประโยคภาษาไทย นักศึกษาจึงคิดตามโครงสร้างแบบภาษาอังกฤษโดยไม่คำนึงถึงโครงสร้างการเขียนประโยคตามหลักไวยากรณ์ไทย เป็นเหตุให้นักศึกษานำสำนวนการเขียนแบบต่างประเทศมาใช้เขียนเรียงความเป็นจำนวนมาก ตัวอย่างเช่น “แน่นอนว่าคนที่เรียนและศึกษาด้านนี้โดยเฉพาะนั้นมีความรู้หรือเทคนิคการเล่นมากกว่า” “แน่นอนว่า” ตรงกับสำนวนในภาษาอังกฤษว่า “Of course” ที่มักใช้ในการขึ้นต้นประโยค “คนสนใจในดนตรีมากขึ้น” “อาชีพนักดนตรีกับสังคมไทยนั้นถูกพัฒนาขึ้นในหลาย ๆ ด้าน” “ถูก” เปลี่ยนแบบมาจากประโยคกรรมวาจก (passive voice) ตามไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ “สนใจใน” ตรงกับสำนวนในภาษาอังกฤษว่า “(to be) interested in” “อาชีพนักดนตรีในไทยมีการแข่งขันกันสูง ค่าจ้างก็เรียกตักกันเพื่อที่จะได้เล่นที่นั่น ๆ จึงยากที่จะหางานได้” “ยากที่จะ” ตรงกับสำนวนภาษาอังกฤษว่า “hard to...” เป็นต้น

3. ลักษณะการใช้โวหารในการเขียนเรียงความ

การวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาไทยเกี่ยวกับการใช้โวหารในการเขียนเรียงความของนักศึกษาวិทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ผู้วิจัยแบ่งประเภทของโวหารเป็น 5 ประเภท ตามหลักการแบ่งโวหารในการเขียนเรียงความของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2532, น. 338-345) คือ บรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร

เทศนาโวหาร สาธกโวหาร และอุปมาโวหาร โดยพบว่า การเขียนเรียงความหัวข้อดังกล่าว นักศึกษาใช้บรรยายโวหารมากที่สุด รองลงมาคือสาธกโวหาร อุปมาโวหาร เทศนาโวหาร และพรรณนาโวหารตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่าเรียงความที่นักศึกษาเขียนมักจะใช้โวหารมากกว่า 1 ชนิดในการเขียน เนื่องจากการทำให้งานเขียนสมบูรณ์ ชัดเจนและได้อรรถรสนั้น จำเป็นต้องใช้โวหารในการเขียนหลาย ๆ ประเภทประกอบกัน

3.1 การใช้บรรยายโวหาร จากการศึกษาการใช้บรรยายโวหารในการเขียนเรียงความของนักศึกษาวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดลพบว่า นักศึกษาใช้บรรยายโวหารเป็นโวหารสำคัญในการเขียนและเป็นส่วนสำคัญในการดำเนินเรื่องของเรียงความ เนื่องจากเนื้อหาเน้นการเล่าเรื่องที่เป็นข้อเท็จจริงหรือเป็นประสบการณ์จากตัวผู้เขียนเอง โดยดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาหรือเหตุการณ์ ตั้งแต่ต้นจนจบ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราว และการลำดับเหตุการณ์เป็นอย่างดี และยังพบว่า นักศึกษาใช้บรรยายโวหารในการอธิบายหรือให้ความรู้แก่ผู้อ่านด้วย เช่น “ดนตรีกับสังคมไทยอยู่ร่วมกันมาตั้งนานแล้วตั้งแต่ในสมัยก่อน เนื่องจากวิถีชีวิตและวัฒนธรรมไทยมักจะมิดนตรีเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่เสมอ เช่น งานมงคล งานอวมงคล งานมหรสพต่าง ๆ จนกลายมาเป็นอาชีพอยู่คู่กับสังคมไทยมาจนถึงปัจจุบัน” จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า นักศึกษาใช้บรรยายโวหารกล่าวถึงความสำคัญของดนตรีกับสังคมไทย โดยลำดับความตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

3.2 การใช้สาธกโวหาร จากการศึกษาการใช้สาธกโวหารในการเขียนเรียงความของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีทางสาธกโวหารเพื่อยกตัวอย่างประกอบการเขียนบรรยาย และตัวอย่างที่ยกมานั้นนำมาใช้เพื่อขยายความเรื่องราวต่าง ๆ ให้ชัดเจนมากขึ้น ทั้งยังสอดคล้องกับเรื่องที่เขียนด้วย ตัวอย่างเช่น “ฉันอยากยกตัวอย่างเรื่องราวที่ฉันได้ไปเจอมาสด ๆ ร้อน ๆ เป็นเรื่องที่บ่งบอกถึงความโลกแคบของคนไทย วันนั้นฉันโบกแท็กซี่เพื่อจะไปดูคอนเสิร์ตของรุ่นพี่ที่ช่างซุ่ย พอฉันขึ้นไปบนรถก็ป็นเรื่องปกติที่คนขับแท็กซี่จะชวนคุยเรื่องนู่นนี่..... เขาทถามฉันว่า “เรียนหมอหรอ” ฉันตอบกลับว่า “เรียนดนตรีค่ะ” พอเขาได้ยินเขาก็หัวเราะออกมา “เดีนกินรำกินอะเนอะ เดี๋ยวนี้ถ้าจะให้อยู่รอดก็ต้องเช็กชั่หน่อยนะ.....” จากตัวอย่างจะเห็นว่า นักศึกษาใช้สาธกโวหารเพื่อยกตัวอย่างเหตุการณ์

เกี่ยวกับการดูถูกอาชีพนักดนตรีในสังคมไทย โดยตัวอย่างที่ยกมาคือ การที่นักศึกษาชั้นรดแท็กซี่และคนขับใช้คำพูดดูถูกอาชีพนักดนตรี

3.3 การใช้อุปมาโวหาร จากการศึกษาการใช้อุปมาโวหารในการเขียนเรียงความของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีทางอุปมาเพื่อเปรียบเทียบให้ผู้อ่านเข้าใจชัดเจนมากขึ้นนอกเหนือจากการบรรยาย โดยสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ง่ายและสัมพันธ์กับเรื่องราวที่เขียน ดังตัวอย่าง “คุณจำเป็นต้องซ้อมเพื่อทบทวนความรู้เก่า และรักษาความสามารถในการเล่นให้คงอยู่ตลอด เหมือนกับนักฟุตบอลที่จำเป็นจะต้องซ้อมยิงประตูทุกวัน ตลอดอาชีพของพวกเขา” จากตัวอย่างเห็นได้ว่านักศึกษาใช้อุปมาโวหาร โดยใช้คำว่า “เหมือน” แสดงการเปรียบเทียบการฝึกซ้อมของนักดนตรีเหมือนกับฝึกซ้อมของนักฟุตบอลที่ต้องซ้อมทุกวันเพื่อความชำนาญในการประกอบอาชีพ

3.4 การใช้เทศนาโวหาร จากการศึกษาการใช้เทศนาโวหารในการเขียนเรียงความของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีทางเทศนาโวหารแทรกไว้ นอกเหนือจากการบรรยายเพื่อโน้มน้าวจิตใจให้ผู้อ่านคล้อยตามโดยยกเหตุผลมาสนับสนุนการเขียนของตนด้วย ดังตัวอย่าง “เมื่อคุณเกิดมามีพรสวรรค์และสามารถเห็นผู้คนต่างประสบความสำเร็จได้ การใช้พรแสวงยิ่งอาจทำให้คุณประสบความสำเร็จได้รวดเร็วมากขึ้น ในเส้นทางอาชีพของนักดนตรีมีทางให้เดินไปอยู่เสมอ คุณสามารถพัฒนาตนเองได้อยู่เสมอ และเมื่อเชื่อมั่นสิ่งที่อยู่ภายในของตนเอง ผู้คนที่ฟังก็จะเชื่อตามในสิ่งที่คุณต้องการสื่อ” จากตัวอย่างเห็นได้ว่านักศึกษาใช้เทศนาโวหารในการเขียน โดยให้ข้อคิดว่า การจะประสบความสำเร็จในอาชีพนักดนตรีได้นั้นจะต้องพัฒนาตนเองและเชื่อมั่นในตนเอง นับเป็นการใช้เทศนาโวหารเพื่อโน้มน้าวแสดงเหตุผล ชักจูงให้นักดนตรีมีกำลังใจต่อไป

3.5 การใช้พรรณนาโวหาร จากการศึกษาการใช้พรรณนาโวหารในการเขียนเรียงความของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีทางพรรณนาโวหารแทรกไว้ นอกเหนือจากการบรรยายด้วย โดยนักศึกษานำพรรณนาโวหารในการแสดงความรู้สึกคับข้องใจของตนเองเกี่ยวกับอาชีพนักดนตรี ดังตัวอย่าง “อาชีพนักดนตรีนั้นไม่มีความแน่นอน ทั้งในด้านเศรษฐกิจและด้านศิลปะ มีหลายคนที่ยอมแพ้ไปตั้งแต่วัยไม่ถึงครึ่งทาง แม้ว่าไฟในใจจะพลุ่งพล่านมากแค่ไหน ก็ไม่อาจต้านทานกระแส

ความกดดันจากครอบครัวและสังคมได้ หลายคนยอมเปลี่ยนตัวเองเพื่อเป็นคนอื่นให้เข้ากับกระแสสังคม จนท้ายที่สุดก็เสียความเป็นตัวเองไปอย่างไม่มีวันกลับ” จากตัวอย่างเห็นได้ว่านักศึกษาใช้พรรณนาโวหารร่าเริงร่าฟันและแสดงความรู้สึกที่มีต่ออาชีพนักดนตรีว่าต้องกดดันต่อการไม่ยอมรับของครอบครัวและสังคม จนกระทั่งบางคนยอมเปลี่ยนแปลงตัวเองและหันหลังให้กับอาชีพนักดนตรีทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกของนักดนตรีได้ดียิ่งขึ้น

อภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทยในด้านการใช้คำ การใช้ประโยคและการใช้โวหารในการเขียนเรียงความของนักศึกษาวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า การใช้ภาษาไทยของนักศึกษากฎทั้งการใช้อย่างถูกต้องและพบข้อบกพร่องบางประการด้วยสาเหตุต่าง ๆ ที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ทั้งนี้ระยะเวลาที่ใช้เขียนและจำนวนบรรทัดอาจมีผลต่อการเขียน กล่าวคือ นักศึกษาอาจไม่มีเวลาทบทวนสิ่งที่เขียนทำให้สะกดคำผิด หรือจำนวนบรรทัดทำให้นักศึกษาต้องใช้คำฟุ่มเฟือย อย่างไรก็ตามหากวิเคราะห์ถึงข้อจำกัดของวิชาภาษาไทยจากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้สอนนักศึกษาวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดลจะพบว่า นักศึกษามักจะไม่เห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทยเนื่องจากคิดว่าตนสามารถฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาไทยได้อยู่แล้วและไม่ใช่วิชาหลักของตน ประกอบกับคณาจารย์ที่สอนมักเป็นชาวต่างชาติทำให้นักศึกษาต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการสื่อสารหรือหากใช้ภาษาไทยก็ไม่จำเป็นต้องใช้อย่างถูกต้องมากนัก เพียงแค่สื่อความได้เท่านั้น ทำให้นักศึกษาขาดความเอาใจใส่ต่อวิชาภาษาไทยและไม่ให้ความสำคัญ

แนวทางแรกที่ผู้วิจัยจะปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวคือ การปรับทัศนคติให้แก่นักศึกษา เพื่อให้ให้นักศึกษาเห็นประโยชน์และคุณค่าของวิชาภาษาไทยยิ่งขึ้น ในชั่วโมงสอนผู้วิจัยจะสอดแทรกการกล่าวถึงประโยชน์ของวิชาภาษาไทยต่อการประกอบอาชีพนักดนตรี โดยชี้ให้เห็นว่าทักษะการสื่อสารทางภาษาไทยอย่างถูกต้องจะเป็นเครื่องมือสำคัญต่อการทำงานในอนาคตและนำไปสู่ความสำเร็จได้ รวมทั้งจะเน้นย้ำความสำคัญของภาษาไทยให้นักศึกษาตระหนักมากขึ้น โดยอาจสอดแทรกบทความ หรือ เอกสารต่าง ๆ ที่กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยกับอาชีพ

นักดนตรีประกอบในการทำแบบฝึกหัด เพื่อให้นักศึกษาตระหนักและเห็นความสำคัญของภาษาไทยมากขึ้น จากนั้นจึงเริ่มสอนหลักการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องให้นักศึกษา เพราะหากนักศึกษามีความตั้งใจและใส่ใจต่อภาษาไทยเป็นเบื้องต้นแล้วจะทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างง่ายดายและสะดวกมากขึ้น

ในส่วนข้อบกพร่องด้านคำ ผู้วิจัยจะสอนเน้นย้ำเรื่องการใช้คำอย่างถูกต้อง และเน้นเรื่องการเขียนสะกดคำ โดยมุ่งใจให้นักศึกษาตระหนักถึงความสำคัญของการสะกดคำ เพราะมีผลต่อความหมายที่ต้องการสื่อสาร การสะกดคำผิดอาจทำให้เกิดความหมาย สื่อความผิดพลาดหรือสื่อความไม่ได้ นอกจากนี้ความผิดพลาดในการสะกดคำยังเป็นการบ่งชี้ว่า ผู้ใช้ภาษานั้นขาดความรู้พื้นฐานและไม่พิถีพิถันในการใช้ภาษาของตน สำหรับการแก้ไขข้อบกพร่องด้านการเขียนประโยค ผู้วิจัยจะเริ่มจากการทบทวนความรู้เรื่องการผูกคำเป็นประโยค โดยตรวจงานของนักศึกษาอย่างละเอียดและอธิบายข้อบกพร่องเป็นรายคน ปรับปรุงงานเขียนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อพัฒนาการเขียนของนักศึกษาและเพื่อให้นักศึกษาเข้าใจโครงสร้างของประโยคได้ดียิ่งขึ้น สำหรับการสอนเรื่องโวหาร ผู้วิจัยจะให้การบรรยายให้นักศึกษาเพื่อให้เข้าใจความแตกต่างของโวหารแต่ละประเภทเพื่อให้นักศึกษานำไปประยุกต์ใช้ในการเขียนงานด้านต่าง ๆ ของตนได้อย่างถูกต้อง

การแก้ไขปัญหาวาภาษาไทยนั้น นอกจากการปรับปรุงรายวิชาแล้วอาจต้องอาศัยความร่วมมือจากคณาจารย์ โดยเฉพาะคณาจารย์ชาวไทยที่วิทยาลัยทุกท่านที่ควรใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องทั้งการพูดและการเขียนเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีให้นักศึกษา หากกล่าวถึงภาพรวม ผู้วิจัยคิดว่าสถาบันการศึกษาทุกระดับการศึกษาควรให้ความสำคัญกับภาษาไทย สำหรับในระดับอุดมศึกษา อาจวางหลักสูตรให้ทุกสาขาวิชาเรียนวิชาภาษาไทยเป็นพื้นฐาน และควรเรียนอย่างจริงจังทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ภาครัฐควรตระหนักและเห็นความสำคัญกับการใช้ภาษาไทยในด้านต่าง ๆ ด้วย เช่น การให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องเมื่อรับบุคคลเข้าทำงาน การคัดเลือกบุคคลที่ใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องในการนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ ผ่านทางสื่อมวลชน การเน้นบทบาทผู้นำหรือให้รางวัลแก่ผู้ใช้ภาษาไทยได้ดี เป็นต้น ผู้วิจัยคิดว่าเมื่อทุกภาคส่วนร่วมมือกันแล้วคนไทยจะใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องมากขึ้น ไม่เกิดภาษาวิบัติ และมีมาตรฐานทางภาษาไทยที่ดีสืบไป

เอกสารอ้างอิง

- กุลลาบ มัลลิกะมาศ, และวิพุธ โสภวงศ์. (2524). *หนังสือเรียน ภาษาไทยรายวิชา
ท 041 การเขียน 1 สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย*. กรุงเทพฯ:
อักษรเจริญทัศน์.
- คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
(2553). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- คณาจารย์สาขาวิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล. (2555).
*เอกสารประกอบการสอนวิชา ศศภท ๑๐๐ ศิลปะการใช้ภาษาไทย
เพื่อการสื่อสาร*. นครปฐม: คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จารุวรรณ จันทร์คำ. (2543). *การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. สารนิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ฐานะมนตรี กลิ่นจันทร์แดง. (2555). *การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย
ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ปีการศึกษา 2552*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2550). *ทักษะการเขียนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- นworรณ พันธุมธา. (2549). *ไวยากรณ์ไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- นิตยา กาญจนวรรณ. (2556). *ปัญหาการใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
รามคำแหง.
- นิตยา กาญจนวรรณ, เสาวลักษณ์ อนันตสานต์, และทิพย์สุนทร อนันบุตร.
(2546). *ลักษณะการใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ไพโรจน์ สุวรรณดี. (2551). *ลักษณะการใช้ภาษาไทยในการเขียน เรียงความของ
นักเรียน โรงเรียนวังตะเคียนวิทยา อําเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี*.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย), บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ. (2538). ปัญหาการใช้ภาษาไทยถึงขั้นวิกฤต
จริงหรือ. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย.

อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2533). หลักภาษาไทย: อักษรวิธี วจิ วิภาค วากยสัมพันธ์
ฉันทลักษณ์. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.